

σκατό: Φρ. Ἐγίνηκε σκατὰ κι ἀπόσκατα (ἐμεθύσθη μέχρι ἀναισθησίας). 2) Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων Θράκ. (Σουφλ.).

ἀποσκατούρι τό, ἀμάρι. ἵποσκατούριν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσκατο καὶ τῆς καταλ. -ούρι.
Ἵπολείμματα κοπράνων.

ἀποσκαφή ἡ, Εὐβ. (*Ορ. κ.ά.) Ζάκ. Θράκ. (Λούπιδ.) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) Ρόδ. ἀπουσκαφή Θράκ. (Μάδυτ.) Σκίαθ. Σκόπ. κ.ά.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκαφή.

1) Σκαφή, ἀνασκαφή τοῦ ἐδάφους πρὸς καλλιέργειαν Κεφαλλ.: Ἐγίνηκε ἓνα ξελόγωμα μετρεῖς ἀποσκαφές (ξελόγωμα = ἐκχέρσωμα θαμνώδους ἐδάφους). 2) Ἡ μεταξὺ ἐσκαμμένου καὶ ἀσκάφου ἀγροῦ σχηματιζομένη αὐλαξ Εὐβ. (*Ορ.) Ἴων. (Ἀλάτσατ.) Κάρπ. Κέρκ. Ρόδ. Σκόπ.: Σύριζα ἔς τοῦ δρόμου φέραμι ἀπουσκαφή Σκόπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόβα (II) 1. 3) Αὐλαξ ὡς σύνορον μεταξὺ ἀγρῶν ἢ ἀμπελώνων Θράκ. (Λούπιδ. Μάδυτ.) Σκίαθ. 4) Ἐπὶ ἐργατῶν σκαπτόντων ἀγρὸν ἢ ἀμπελῶνα οὐχὶ κατ' εὐθείαν, ἀλλ' ἐκάστου τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοποθετουμένου εἰς ἀπόστασιν τινα ὀπισθεν οὕτως, ὥστε ἡ σκαφή τοῦ ἐδάφους χωρεῖ εἰς σχῆμα κλιμακωτόν, ἄσκαφος ἀπόστασις μεταξὺ ἐκάστου τῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐργατῶν Πελοπν. (Βούρβουρ.): Πᾶρε τὴν ἀποσκαφή σου (τοῦτο λέγει ὁ πρῶτος, ἀποχωρῶν πρὸς ἀνάπαυσιν, πρὸς τὸν μετ' αὐτόν, ὅστις ἀφ' οὗ ἰσογραμμίση τὸ σκαπτόμενον ἔδαφος ἀποχωρεῖ ἐπίσης πρὸς ἀνάπαυσιν). 5) Τὸ ἐσκαμμένον ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ὁ ἐργάτης ἀφίνει ὀπισθεν τοῦ Ζάκ.

ἀποσκαφίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκάφη.

Καθαρίζω τὰ σιτηρὰ διὰ δίσκου συνήθως ξυλίνου ἔχοντος βραχέα χεῖλη ἀναρρίπτων αὐτὰ πρὸς τὰ ἄνω οὕτως, ὥστε νὰ πίπτουν πάλιν ἐντὸς αὐτοῦ. Συνών. τεπουρίζω.

ἀποσκάφισμα τό, Πόντ. (Σούρμ. κ.ά.) ἀποσκάφισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκαφίζω. Ἰδ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 117 κέξ.

Ὁ διὰ καταλλήλου δίσκου καθαρισμὸς τῶν σιτηρῶν δι' ἀνατινάξεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἄνω. Συνών. τεπούρισμα.

ἀποσκάπτω Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά. ἵποσκάπτω Κρήτ. Σύμ. κ.ά. ἀποσκάβω Πελοπν. (Κορινθ. Λακων.) κ.ά. ἀπουσκάβον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀποσκάβω Χίος κ.ά. ἵποσκάβω Σύμ. κ.ά. ἵποσκάβον Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσκάπτω.

Τελειώνω τὴν σκαφήν ἢ τὴν διὰ τῆς σκαφῆς καλλιέργειαν ἔνθ' ἄν.: Ἐναν ἔργον εἶχαν κι τ' ἀπόσκαφαν Αἰτωλ. Ἀπουσκάβιτι τ' ἀμπέλ' σήμερα, νὰ πάρον κ' ἰγὼν τ'ς ἀργάτις; αὐτόθ. Ὅ,τι κι ἀποσκάφουν σποῦν τὸ ρόδι Σύμ.

ἀποσκαψιὰ ἡ, ἀμάρι. ἀπουσκαψὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκάπτω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἐδάφους, ὅπου διακόπτεται ἡ σκαφή: Τοῦ σύνουρου τοῦ χουραφιοῦ εἶνι μέσ' ἔς τὴν ἀπουσκαψὰ. Τοῦ τοσπί τό χου χουμένου μέσ' ἔς τὴν ἀπουσκαψὰ.

ἀποσκεβρώνω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. σκεβρώνω.

Ἰδία ἐπὶ σανίδων, κυρτοῦμαι ὅλως, στρεβλοῦμαι.

ἀποσκελετώνω Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκελετός.

Μέσ. καθίσταμαι οἶονεὶ σκελετός, ἀπισχναίνομαι: Εἶναι ἀποσκελετωμένος ἀπὸ τὴν πείνα Λεξ. Δημητρ. Ἦτανε κωπέλλα φρεγάδα καὶ τώρα τὴν καταντήσανε οἱ γέννες ἀποσκελετωμένη Μάν.

ἀποσκελίζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἵποσκελίζω Ρόδ. ἵποσκελῶ Ρόδ. ἀποσκουλίζω Πόντ. (*Οφ. Σαράχ. Τραπ.) Μέσ. ἀποσκουλίσουμι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. ρ. σκελίζω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποσκουλίζω πβ. σκουλος παρὰ τὸ σκέλος. Πβ. τὸ παρ' Ἡσυχ. «ἀποσκελίσαι» παιδικὴν ὀρχησθαι.

1) Διέρχομαι ἄνωθεν τινος ἀνοίγων τὰ σκέλη, διασκελίζω Ρόδ. Συνών. ἀποδιασκελίζω, ἀποσκελώνω 2, διασκελίζω. 2) Διαίρω τὰ σκέλη, οἶον πρὸς βάδισιν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.): Ἐγανάχτεσα καὶ ν' ἀποσκελίζω κ' ἐπορῶ (ἀπέκαμα καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ προχωρήσω) Κερασ. 3) Ἐξαρθρῶ τὸ σκέλος, τὸν πόδα, διασπῶ, σχίζω Πόντ. (Κερασ. *Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ.): Ἀποσκελίσον τὴν κοσ-σάραν (τὴν ὀρνιθα) Κερασ. Ἀτώρα ἔρχουμαι ἀποσκελίζω σε! (ἀπειλὴ) αὐτόθ. Κρούω τδ' ἀποσκουλίζω σε! *Οφ. Σαράχ.

β) Μέσ. πάσχω ἐξάρθρωσιν τῶν ποδῶν Πόντ. (Σάντ.)

ἀποσκελισμα τό, ἀμάρι. ἀποσκουλίγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκελίζω.

Ἐξάρθρωσις τοῦ σκέλους, τοῦ ποδός.

ἀποσκελώνω τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀπουσισέλουμα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκελώνω.

Τὸ ἀνοίγμα τῶν σκελῶν.

ἀποσκελωματῆς ἡ, ἀμάρι. ἀποσκελωματῆς Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκελώμα καὶ τῆς καταλ. -ῆς.

Τὸ διάστημα τῶν διεστώτων ποδῶν: Μεγάλες ποῦ ναι οἱ ἀποσκελωματῆδες σου! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιασκελῆς 1.

ἀποσκελώνω ἀμάρι. ἵποσκελών-νω Τήλ. ἀπουσισι-λώνων Λέσβ. Μέσ. ἀποσκελοῦμαι Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκέλος.

1) Διανοίγω τὰ σκέλη Πόντ. (Κερασ.): Ἐπεσκελῶθες κ' ἔκαττες (ἐκάθισες μετ' ἀνοιγμένα τὰ σκέλη). Συνών. ἀποδιασκελώνω. 2) Ἀποσκελίζω 1, ὁ ἰδ., Τήλ.

3) Ἐπὶ ἀφροδισιακῆς συνουσίας, ἀνοίγω τὰ σκέλη Λέσβ. β) Ἐρῶ ἐμμανῶς Λέσβ.

ἀπόσκεπα ἐπίρρ. Ἡπ. — ἸΓρυπάρ. Σκαραβ. 24 ἀπό-σκιπα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκεπή. Ἡ λ. καὶ ἐν Χρον. Μορ. 4038 ὑπὸ ἄλλην σημασίαν.

1) Ὑπὸ σκέπην, εἰς τόπον ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἄνεμος ἢ ὁ ἥλιος ἸΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

... ἔχουν στήσει

δυὸ χελιδόνια μιὰ φωλεά, ἀγάπης παρεκκλήσι,
κι ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀπόσκεπα κι ἀπὸ τ' ἀγριοβόρι.

2) Κρυφίως, μετὰ προφυλάξεως Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.): Πήγαινε κρυφὰ κι ἀπόσκεπα νὰ μὴ σὲ ἰδῇ κανεὶς Ἡπ.

ἀποσκεπάζω Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. Σέ-λιν. Χαν.) Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΚρυ-στάλλ. Ἔργα 2,87 ἀποσκεπάζω Πόντ. (*Ἰμερ. Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουσκιπάζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (*Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) Σαμῆθρ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀπουσκι-πάζου Μακεδ. (Βλάστ.) κ.ά. ἵποσεπάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.

κ.ά.) 'ποδ-δεπάζω Κύπρ. — Δλιτέρτ. Τζωπρ. τραούδ. 2,13 ἀποδεπάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'ποδεπάζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'ποδεπάω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποσκεπάνω Πόντ. (Οἶν.) ἀπουσκιπάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεσν. ἀποσκεπάζω.

1) Ἀφαιρῶ τὸ σκέπασμα, ἀποκαλύπτω Καλαβρ. (Μπόβ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.): 'Ποδ-δέπας' τὸ ζυμάριν νὰ μὲν πολ-λυπάρη Κύπρ. Νὰ 'ποδ-δεπάσης τὸν γιόν σου τῷ' ἔχει πολ-λήν πυρὰν ποῦ κοιμᾶται αὐτόθι. Μὴ ἀποσκεπάσης τὸ μωρόν Κερασ. 'Αποσκεπάξον τὸ χαλκόν (τὸν λέβητα) αὐτόθι. β) Μεταφ. ἀποκαλύπτω, φανερώνω Πόντ. (Κερασ.) — ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.: Θ' ἀποδκεπάζω τὴ δουλείαν Κερασ. || Ποίημ.

Νὰ ξερεις πῶς ἡ ἄβυσσος καὶ τὸ τρανὸ τῆς χάσας λησμονημένα καὶ παλαιὰ κρυφὰ μοῦ ἀποσκεπάξουν ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ξεσκεπάζω. Καὶ μέσ. ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μου Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) 2) Οἶονεὶ ἀποκαλύπτων τι διὰ νὰ ἴδω αὐτὸ παρατηρῶ ἢ παρακλύπτων κοιτάζω Κύπρ.: 'Εποδ-δέπασα τῷ' ἐν τὸν εἶδα. Εὐτὺς ἄν-νοίει καὶ 'ποδ-δεπάσει πὺν-ναν πορτὶν τοῦ παναθυρκοῦ. 'Ποδ-δέπασε εἰς τὴν πόρταν, ποιοὺς ἐρχεται. 'Ποδ-δέπασε νὰ δοῦμεν πόθ-θεν ἐρχεται. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,270 (ἔκδ. R.Dawkins) «πηγαινόντά του ἀποσκεπάσεν τον εἰς τὸ πέλαγος». Συνών. προβάλλω. β) Ρίπτω ἐν βλέμμα κάπως ἀδιάφορον καὶ φεύγω Κύπρ. — Δλιτέρτ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

'Εθέλαμεν σὰς ἔσ-σω μας, ἔσ-σω σὰς γιὰ νὰ ποῦμεν τῷ δι νὰ 'ποδ-δεπάσετε τῷ νὰ 'ποχωριστοῦμεν Δλιτέρτ. ἔνθ' ἄν. 3) Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ Κύπρ.: 'Εν-νὰ πάω 'ς τὸ χωρὸν τῷ νὰ 'ποδ-δέπαζε τῷ τὰ κτηνὰ μου ὅσον νὰ 'ρω. Συνών. ἀποσκέπω. 4) Καλύπτω ὅλως, ἐν γένει καλύπτω Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μακεδ. (Βογατσ.) κ.ά.: Δὲν ἀποσκεπάσαμε ἀκόμη τὸ σπῖτι, μᾶς λείπουν λίγα κεραμίδια Κρήτ. || Ἄσμ.

Νεραντζὰ μὲ τ' ἄνθη καὶ μὲ νεὸ καρπό,
ἄφ'σε με 'ς τὴ ρίζα ν' ἀποκοιμηθῶ,
μὲ χρυσὸ μαντήλι ν' ἀποσκεπαστῶ

Ἡπ.

Κάντε τὸ μνημὲν μου βαθειὸ καὶ μέσα βάλετέ με καὶ πάρτε κι ἄσπρα μάρμαρα κι ἀποσκεπάσετε με Ζάκ. 5) Μεταφ. προστατεύω, ὑποστηρίζω, βοηθῶ Ἡπ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κῶς: Νὰ πάρης μιὰ νύφη νὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σ' ἀποσκεπάξῃ Βιάνν. || Ἄσμ.

'Αγιε μου Γεώργι γλήγορε καὶ γριβοκαβαλλάρι,
βόηθα καὶ ἀποσκεπάζε τὸ ἄξιον παλληκᾶρι

Ἡπ. β) Μέσ. ἐρχομαι εἰς γάμον, ἰδίᾳ ἐπὶ γυναικός, ὑπανδρεύομαι Κέρκ. Παξ.: Εἴπαμε τὸν καλὸ λόγον ν' ἀποσκεπαστῇ κι αὐτὴ ποῦ εἶναι ἀδύνατο μέρος, νὰ πάῃ 'ς ἀντρός χέρι Παξ. 'Αποσκεπάστηκε τὸ φτωχὸ κ' ἐγλύτωσε Κέρκ.

6) Συγκαλύπτω τινὰ διὰ νὰ ἀποκρύψω ἐπιμέμπτων πρᾶξιν τοῦ ἢ συγκαλύπτω, ἀποσιωπῶ ἐπιμέμπτων πρᾶξιν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἰδριανούπ. Αἰν.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κρήτ. (Σέλιν. Χαν.) Μακεδ. (Βογατσ. Βλάστ.) Πελοπν. (Λακων.) Σαμοθρ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Πολλὰ εἶχανε καμωμένα πρὶ νὰ παδρευτοῦνε, μὰ τὰ καταφέρανε καὶ τ' ἀποσκεπάσανε Χαν. Τ' ἀπουσκέπας' οὐλ' αὐτὴ Ζαγόρ. 'Αποσκεπάσο τὸ παιδί Λακων. Ἦτανε κατηγορημένη, ἀλλὰ τὴν 'ποσεπάσανε Αὐλωνάρ. Γιάντα θέλεις ν' τὸ 'ποσεπάσης γιὰ τὰ ἔργατά του; (ν' = νὰ) αὐτόθι. Ἔδω πουλ' μᾶ νὰ τ' ἀπουσκιπᾷς (ἔδω = τώρα) Σαμοθρ. || Φρ. Ἡ κοιμᾶ δὲν ἀποσκεπάζεται (ἐπὶ τῶν ἀνόμως συλλαμβανουσῶν) Λακων. Συνών. ἀποκοιμίζω Α 2, σκεπάζω.

ἀποσκέπασι ἢ, Κέρκ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκεπάζω.

1) Ἡ διὰ γάμου ἀποκατάστασις κόρης Κέρκ. Συνών. ἀποσκέπασμα. 2) Σκοτοδινία, τάσις πρὸς λιποθυμίαν Κρήτ.: Ἐκεῖα ποῦ κάθουμου μοῦ ῥθεν ἀποσκέπασι. Συνών. σκέπη, σκέπασι.

ἀποσκέπασμα τό, Κέρκ. — Λεξ. Δημητρ. ἀποδκεπάσμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀποδκεπάγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκεπάζω.

1) Ἀφαίρεσις καλύμματος, ἀποκάλυψις. Συνών. ξεσκεπασμα. 2) Ἀποσκέπασι 1, ὁ ἰδ., Κέρκ. 3) Συγκάλυψις, ἀποσιώπησις ἐπιμέμπτων πρᾶξεως Λεξ. Δημητρ.

ἀποσκεπαστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπουσκιπαστὰ Θράκ. (Ἰδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσκεπαστός.

Οὐχὶ παρησιαστικῶς, ἀλλὰ συγκεκαλυμμένως, πλαγίως πως: Τοῦ εἶπα ἀπουσκιπαστά.

ἀποσκεπαστικὰ ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀποσκεπαστικός.

Κρυφίως. Συνών. ἀποσκεπαστικᾶτα.

ἀποσκεπαστικᾶτα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀποσκεπαστικᾶτος.

Ἀποσκεπαστικά, ὁ ἰδ.

ἀποσκεπαστός ἐπιθ. Ἡπ. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκεπάζω.

Ὁ φαινομενικῶς μὲν ἀγαθός, πράγματι δὲ δόλιος.

ἀποδκεπαστος ἐπιθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀποδέπατο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποδκεπας Πόντ. (Ἱμερ.)

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀποσκέπαστος. Ἰδ. Φραντζῆ Χρον. 421,10 (ἔκδ. Βόννης) «νὰ τὸ εἴπωσι τὸν πάπαν γονατιστοὶ καὶ ἀποσκέπαστοι».

1) Ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν, ἀποκεκαλυμμένος Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.): Φρ. Ἀζώσταρος κι ἀποδκεπας ἐπέμ'γεν (ἐπὶ τοῦ ἀκαταστάτου) Ἱμερ. 2) Ὁ μὴ ἐστεγασμένος Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀποσκεπέα ἢ, Κάρε.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκεπῇ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εᾶ.

Τόπος ὑπὴνεμος.

ἀποσκεπῇ ἢ, ἀμάρτ. ἀπουσκιπῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. σκεπῇ.

Τόπος προστατευόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Ναύπακτ.)

ἀπόσκεπος ἐπιθ. ΚΠαλαμ. Τάφ. 2 48 ΣΣκίπη Σερεν. λουλουδ. 48.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀπόσκεπος.

1) Ὁ ἄνευ σκέπης, ἀκάλυπτος ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν.: Ποίημ. Θὰ κλαῖνε ἀπόσκεποι οἱ λαλῆδες, | 'ς τὸν ἄνεμον τὸν παγερό οἱ μενεξέδες καὶ οἱ πανσέδες.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 6704 (ἔκδ. J.Schmitt) «ἐπεὶ ἂν μισέψουν ἀτεκεῖ κι ἀφήσουσιν τὸν τόπον | ἀπόσκεπον κι ἀφύλαχτον θέλουν ἔλθει οἱ Ρωμαῖοι». Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Καστορ.) 2) Ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προστατευόμενος ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ποῦ λιμάνι ἀπόσκεπο | 'ς τὴ μαύρη ἀνεμοζάλη,

ποῦ καὶ ξερολίθαρα | νὰ βρῶ γιὰ προσκεφάλι;

ἀποσκέπω Χίος

Τὸ μεταγν. ἀποσκέπω.

Προσέχω, ἐπιτηρῶ, φυλάττω: Ἀπόσκεπε τὰ ζᾶ, γιὰτι θὰ φύγω γῶ. Συνών. ἀποσκεπάζω 3.

